

leje og Hundested, hele denne Strækning paa omtrent 4 Mils Længde, havde man opnaaet en fuldkomment tilfredsstillende Ordning, saa er det ikke rigtigt. Jeg skal ikke paa ny citere det Punkt i Foreningens Aarsberetning, som det drejer sig om, det har allerede været anført; men naar det siges, at de Strandejere, der ikke har underskrevet Foreningens Deklaration, i alt Fald har lovet, at de ikke vilde spærre af, vil jeg gøre opmærksom paa, at det selvfølgelig ikke er nogen tilfredsstillende Ordning. Thi det kan binde vedkommende Ejere selv, men det binder ikke de fremtidige Ejere. Forholdet er det, at gennem private Bestræbelser og Foreningsbestræbelser kan man ikke opnaa den Sikkerhed og den Tryghed, den Varetagelse af berettigede Interesser for store Dele af Befolkningen og hele Samfundet, som der er Krav paa, og som virkelig bør skaffes til Veje. Det har man netop et Bevis paa deroppe.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) fremhævede som noget, der gjorde ham i allerhøjeste Grad betænkelig ved Lovforslaget, at det ikke alene gjaldt om at bevare Strandretten og frede om Adgangen til Søen, men at der ogsaa kunde være Tale om at aabne Udsigt dertil, og saa mente det ærede Medlem, at det var saa ganske overordentlig farligt, for saa kunde man vente, at saadant noget skete hvert Øjeblik. Men Forholdet er jo dog det, at disse Kommissioner vil blive sammensat af sagkyndige Medlemmer, og det ærede Medlem, som saa stærkt talte om Nødvendigheden af Adgang til Domstolene, ved jo da ogsaa, at i Overfredningskommissionen skal der sidde to Medlemmer af Landets øverste Domstol. Det undrer mig derfor, at det ærede Medlem gik ud fra, at der saadan uden videre vilde blive aabnet Udsigt alle Vegne uden Hensyn til, om der var nogen rimelig Grund dertil eller ej. Jeg tror, det ærede Medlem kan berolige sig i saa Henseende.

Det er fuldstændig rigtigt, naar det af „Foreningen for Naturfredning“ saa stærkt er betonet, at man ikke kan komme frem gennem Foreningsbestræbelser og ved private Bestræbelser; det er nødvendigt, at Samfundet, Staten træder til. Man ser bedst, at det er paa høje Tid, at et saadant Lovforslag fremkommer, naar man tager en Tur ud langs Sundet. Naar jeg erindrer, hvordan der saa ud derudad i min første Ungdom, og hvordan der ser ud nu, er jeg ikke i Tvivl om, at Staten

ikke godt kan vente længere med at skride ind med Lovgivningsforanstaltninger. Jeg husker, at en af vorre Digtere, det var vistnok Heiberg, en Gang polemiserede med en Kollega, som stadig talte om, at man skulde drage ud udenfor Landet for at se de skønne Egne, og saa sagde Heiberg omtrent som saa: Vi har saa meget skønt herhjemme, men de, som taler saa meget om Skønheden i Udlandet, „gaar trægt af Inerti vort skønne Sund forbi“. Men nu er der egentlig ikke meget at gaa forbi i saa Henseende. Naar jeg f. Eks. tænker paa Vedbæk, hvor man havde den prægtige Udsigt over Sundet, og hvor der var fri Adgang ned til Stranden, ja, saa er der nu Adgang til at vandre ad en støvet Landevej og med høje Hække til begge Sider. Saadan ser der ud deroppe, og saadan ser der ud, omtrent saa snart man begynder paa Øresundets Kyst. Er det saa ikke paa høje Tid, at Staten træder til?

Jeg skal ikke bidrage til at forlænge denne Debat mere end strengt nødvendigt. Jeg skal derfor heller ikke komme ind paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser. Jeg mener, at det foreliggende Lovforslag i det hele og store fyldestgør alle berettigede Krav fra Befolkningens og fra Samfundets Side, og Enkelthederne vil der jo være Lejlighed til at drøfte i det kommende Udvalg. Der er blot et eneste Punkt, som jeg anser det for rigtigt at sige et Par Ord om. Baade af det ærede Medlem, der talte som Ordfører for Venstre (Westergaard), og i endnu bestemtere Udtryk af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) er det blevet fremhævet, at der burde være Adgang til Appel til Domstolene af Fredningskommissionens Kendelser. Jeg er ganske enig med de ærede Medlemmer i, at man selvfølgelig bør tilstræbe at faa den mest betryggende Ordning, som det overhovedet er muligt, for alle interesserede. Men jeg tror, at den Vej, som de ærede Medlemmer pegede paa, vil være belemret med overordentlig store praktiske Vanskeligheder. Forholdet er dog det, at Domstolene ikke vil have Adgang til at anstille direkte Undersøgelser paa Aastedet. (*Alfred Christensen*: Hvorfor?). At drage omkring og foretage den Slags Undersøgelser tror jeg ikke vil høre til det almindelige, hvis der fremkommer mange af den Slags Sager. Det vil vistnok blive Bevis ved Syn og Skøn, man i saa Fald skal ty til, men hvad Bevis ved Syn og Skøn angaar, nærer jeg ikke Tvivl om, at de sagkyndige Kommis-